୨୮-୨-୨୦ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍‌ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ବାବା ତୁମର ଅତିଥି ହୋଇ ଆସିଛନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ଆଦର କରିବାକୁ ହେବ, ଯେମିତି ସ୍ନେହରେ ଡାକିଛ ସେମିତି ଆଦର ମଧ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ନିରାଦର ନ ହେଉ । "

ପ୍ରଶ୍ନ:- ତୁମମାନଙ୍କୁ କେଉଁ ନିଶା ସଦା ସର୍ବଦା ଚଢିରହିବା ଦରକାର ? ଯଦି ନିଶା ଚଢୁ ନାହିଁ ତେବେ କ'ଣ କୁହାଯିବ ?

ଉ□ର:- ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଆସାମୀ ଏଇ ଦୁନିଆକୁ ଆମର ଅତିଥି ହୋଇ ଆସିଛନ୍ତି ଏହି ନିଶା ସଦାସର୍ବଦା ଚଢି ରହବା ଦରକାର । କିନ୍ତୁ ଏହି ନିଶା ଚଢିବାର କମ ବେଶୀ ହୋଇଥାଏ । କେହି କେହି ତ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇ ମଧ ସଂଶୟ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ହାତଛାଡ଼ି ଦେଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ଏହାକୁ କହିବା ତାଙ୍କ ଭାଗ୍ୟରେ ଯେତିକି ଥିଲା ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଓମ୍ ଶାନ୍ତି, ଦୁଇଥର କହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଜଣେ ହେଉଛନ୍ତି ବାବା, ଆଉ ଜଣେ ହେଉଛନ୍ତି ଦାଦା । ଦୁଇଜଣ ଏକାଠି ଅଛନ୍ତି ନା । ଭଗବାନଙ୍କର ମଧ କେତେ ଉଚ୍ଚ ମହିମା କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ 'ଗଡ୍ ଫାଦର' (ଈଶ୍ୱର ପିତା) ଶବ୍ଦ କେତେ ସାଧାରଣ ଅକ୍ଷର । ତାଙ୍କୁ କେବଳ ଫାଦର (ପିତା) କୁହାଯିବ ନାହିଁ, ସେ ହେଉଛନ୍ତି ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ । ତାଙ୍କର ମହିମା ମଧ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ । ତାଙ୍କୁ ଡ଼ାକୁଛନ୍ତି ମଧ ଏହି ପତିତ ଦୁନିଆକୁ । ନିଜେ ଆସି କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୋତେ ପତିତ ଦୁନିଆକୁ ହିଁ ଡ଼ାକୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସିଏ ପତିତ- ପାବନ କିପରି ଅଟନ୍ତି ଏବଂ କେବେ ଆସିଥା'ନ୍ତି ଏକଥା କାହାକୁ ମଧ ଜଣାନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗ ଏବଂ ତ୍ରେତାଯୁଗ ଅଧାକଳ୍ପ କାହାର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା, କେମିତି ହେଲା, ଏକଥା ମଧ କାହାକୁ ଜଣାନାହିଁ । ପତିତ- ପାବନ ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି ନିଶ୍ଚୟ ତାଙ୍କୁ କେହି ପତିତ-ପାବନ କହୁଛନ୍ତି ତ କେହି ଲିବରେଟର (ମୁକ୍ତିଦାତା) ମଧ କହୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଡ଼ାକିଥା'ନ୍ତି ଯେ ଏଠାକୁ ଆସ, ଆସି ଆମକୁ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ନେଇଯାଅ । ତେବେ ସିଏ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଅଟନ୍ତି ନା । ତାଙ୍କୁ ପତିତ ଦୁନିଆକୁ ଡ଼ାକିଥା'ନ୍ତି ଆସି ଆମ ଭାରତବାସୀଙ୍କୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର । ତାଙ୍କର ସ୍ଥାନ କେତେ ବଡ଼ । ସିଏ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅଧିକାରୀ ଅଟନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ରାବଣରାଜ୍ୟ ହେଉଛି କେବଳ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଡାକୁଛନ୍ତି । ନଚେତ୍ ଏହି ରାବଣରାଜ୍ୟରୁ କିଏ ମୁକ୍ତ କରିବେ ? ଏହି ସବୁ କଥାକୁ ତୁମେମାନେ ଏବେ ଶୁଣୁଛ ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କର ନିଶା ମଧ ଚଢି ରହିବା ଦରକାର । କିନ୍ତୁ ଏତେ ନିଶା ଚଢୁନାହିଁ । ମଦର ନିଶା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଚଢିଯାଏ, କିନ୍ତୁ ଏହି ନିଶା ଚଢୁ ନାହିଁ । ଏଥିରେ ଧାରଣାର କଥା, ଭାଗ୍ୟର କଥା ରହିଛି । ତେବେ ବାବା ବହୁତ ବଡ଼ ଆସାମୀ ଅଟନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ କାହାର କାହାର ପୂରା ନିଶ୍ଚୟ ରହୁଛି । ଯଦି ସମସ୍ତଙ୍କର ନିଶ୍ଚୟ ଥା'ନ୍ତା ତେବେ ସଶଂୟରେ ଆସି କାହିଁକି ଛାଡି ପଳାଉଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ଏକଦମ୍ ଭୁଲି ଯାଉଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କର ହୋଇଗଲା ପରେ ପୁଣି ବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି ସଂଶୟ ବୁଦ୍ଧି ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ଇଏ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ପିତା ଅଟନ୍ତି । ଗାୟନ ମଧ କରାଯାଉଛି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟବତ୍ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣୁଛନ୍ତି, ବାବା ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି, ଜ୍ଞାନ ଶୁଣୁଛନ୍ତି, ଅନ୍ୟକୁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ଅହୋ ମାୟା ତଥାପି ସଂଶୟ ବୁଦ୍ଧି କରିଦେଉଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହି ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଶାସ୍ତ୍ରରେ କିଛି ସାର କଥା ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ କେହି ହେଲେ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ମଧ ମୁସକିଲରେ କେହି କେହି ରହିପାରିବେ । ତୁମେ ମଧ ଅନୁଭବ କରୁଛ ଯେ ସ୍ଥିତି ସ୍ଥାୟୀ ରହୁନାହିଁ । ଆମେ ଆତ୍ମା ବିନ୍ଦୁ ବାବା ମଧ ବିନ୍ଦୁ, ସେ ଆମର ବାବା । ତାଙ୍କର ନିଜର ଶରୀର ନାହିଁ । କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରର ଆଧାର ନେଉଛି । ମୋର ନାମ ଶିବ । ମୋ ଆତ୍ମାର ନାମ କେବେ ବଦଳୁ ନାହିଁ । ତୁମ ଶରୀରର ନାମ ବଦଳୁଛି । ଶରୀରର ହିଁ ନାମ ରଖାଯାଇଥାଏ । ବିବାହ ପରେ ନାମ ବଦଳିଯାଏ ନାଁ । ସେହି ନାଁ ତା'ପରେ ପକ୍କା ରହିଯାଏ । ତେବେ ବ□ମାନ ବାବା ମଧ କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଏକଥା ପକ୍କା କରିନିଅ ଯେ ଆମେ ଆତ୍ମା ଅଟୁ । ବାବା ନିଜର ପରିଚୟ ନିଜେ ହିଁ କହୁଛନ୍ତି— ଯେତେବେଳେ ଅତ୍ୟାଚାର ଏବଂ ଗ୍ଲାନି ହେଉଛି ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଆସୁଛି । ବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମାଟି, ଗୋଡ଼ିରେ ଅଛି ବୋଲି କହି କେତେ ଗ୍ଲାନି କରୁଛନ୍ତି, ଏହା ମଧ ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ । କଳ୍ପ- କଳ୍ପ ଏମିତି ପତିତ ହୋଇ ଗ୍ଲାନି କରୁଛନ୍ତି, ତେବେ ଯାଇ ହିଁ ମୁଁ ଆସୁଛି । କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ମୋର ପାର୍ଟ ରହିଛି । ଏଥିରେ ଅଦଳ-ବଦଳ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇ ରହିଛି ନା । ତୁମକୁ ଅନେକ ପଚାରୁଛନ୍ତି ଯେ ଭଗବାନ କେବଳ ଭାରତରେ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି ! କ'ଣ ଭାରତ ହିଁ କେବଳ ସ୍ୱର୍ଗ ହେବ ? ହଁ । ତେବେ

ଏହା ତ ଅନାଦି- ଅବିନାଶୀ ପାର୍ଟ ହୋଇଗଲା ନା । ବାବା କେତେ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଅଟନ୍ତି । ପତିତ-ପାବନ ଅଟନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ମୋତେ ଏଇ ପତିତ ଦୁନିଆରେ ହିଁ ସମସ୍ତେ ଡାକୁଛନ୍ତି । ମୁଁ ସର୍ବଦା ପାବନ ଅଟେ । ମୋତେ ପାବନ ଦୁନିଆରେ ମଧ୍ୟ ଡ଼ାକିବା ଦରକାର ନା ! କିନ୍ତୁ ନା, ପାବନ ଦୁନିଆରେ ଡ଼ାକିବାର ଦରକାର ହିଁ ନାହିଁ । ପତିତ ଦୁନିଆରେ ହିଁ ଡ଼ାକିଥା'ନ୍ତି ଯେ ଆସି ପାବନ କର । ତେବେ ମୁଁ କେତେ ବଡ଼ ଅତିଥି । ଅଧାକଳ୍ପ ହେବ ତୁମେମାନେ ମୋତେ ସ୍ମରଣ କରି ଆସୁଛ । ଏଠାରେ କୌଣସି ବଡ଼ ଲୋକଙ୍କୁ ଡ଼ାକିଲେ, ବର୍ଷେ କିମ୍ବା ଦୁଇ ବର୍ଷ ଡ଼ାକିବେ । ଅମୁକ ଏଇ ବର୍ଷ ନହେଲେ ଅନ୍ୟ ବର୍ଷ ଆସିବ । କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କୁ ତ ଅଧାକଳ୍ପ ହେବ ସ୍ମରଣ କରି ଆସୁଛ । ଏହାଙ୍କର ଆସିବାର ପାର୍ଟ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇ ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ଏକଥା କାହାକୁ ବି ଜଣାନାହିଁ । ବହୁତ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଏକମାତ୍ର ବାବା ଅଟନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ଗୋଟିଏ ପଟେ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ନେହରେ ଡ଼ାକୁଛି, ଅନ୍ୟ ପଟେ ମହିମାରେ ଦାଗ ଲଗେଇ ଦେଉଛି । ବାସ୍ତବରେ ଇଏ ବଡ଼ରୁ ବଡ଼ ସମ୍ମାନୀୟ ଅତିଥି ଯାହାଙ୍କର ସମ୍ମାନ (ମହିମା)ରେ ଦାଗ ଲଗେଇଦେଇଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଭଗବାନ ମାଟି, ଗୋଡ଼ି ସବୁଥିରେ ଅଛନ୍ତି । ସିଏ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅଧିକାରୀ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ବହୁତ ସ୍ନେହରେ ଡ଼ାକିଥା'ନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ପୂରାପୂରି ବୁଦ୍ଧୁ ଅଟନ୍ତି । ମୁଁ ହିଁ ଆସି ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛି ଯେ ମୁଁ ହେଉଛି ତୁମର ପିତା, ମୋତେ ସମସ୍ତେ ଗଡ଼ ଫାଦର (ଈଶ୍ୱର ପିତା) କହିଥା'ନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ସମସ୍ତେ ରାବଣର ଜେଲ୍‌ରେ ବନ୍ଦୀ ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ହିଁ ବାବାଙ୍କୁ ଆସିବାକୁ ପଡୁଛି କାରଣ ସମସ୍ତେ ହେଲେ ଭକ୍ତିନୀ ଅଥବା ବ୍ରାଇଡ଼ସ୍ (କନ୍ୟା)- ସୀତାମାନେ । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ବ୍ରାଇଡ଼ଗ୍ରୁମ (ବର)— ରାମ । ଏହା ଗୋଟିଏ ସୀତାର କଥା ନୁହେଁ, ସିଏ ସବୁ ସୀତାଙ୍କୁ ରାବଣର ଜେଲରୁ ମୁକ୍ତ କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର କଥା । ଏହା ପୁରୁଣା ପତିତ ଦୁନିଆ । ଦୁନିଆ ପୁରୁଣା ଏବଂ ନୂଆ ହେବା କଥା ସତ୍ୟ ଅଟେ, କାହାର କାହାର ଶରୀର ଜଲ୍‌ଦି ପୁରୁଣା ଅର୍ଥାତ୍ ବୃଦ୍ଧ ହୋଇଯାଉଛି, ଆଉ କାହା କାହା ଶରୀର ବୃଦ୍ଧ ହେବା ପାଇଁ ଅଧିକ ସମୟ ଲାଗୁଛି । ଏହା ଡ୍ରାମାରେ ସଠିକ୍ ରୂପେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇ ରହିଛି । ପୂରା ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ପୁଣି ଥରେ ମୋତେ ଆସିବାକୁ ପଡୁଛି । ମୁଁ ହିଁ ଆସି ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛି ଏବଂ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ରହସକୁ ବୁଝାଉଛି । କେହି ମଧ୍ୟ ମୋର ନା ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କର ନା ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣର ନା ରାମ- ସୀତାଙ୍କର ପରିଚୟକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ଡ୍ରାମାରେ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଅଭିନେତା ଏହିମାନେ ଅଟନ୍ତି । ଏହା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ କଥା । ଏମାନେ କୌଣସି ୮-୧୦ ଭୁଜାଧାରୀ ମନୁଷ୍ୟ ନୁହଁନ୍ତି । ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ଚାରିଭୂଜା କାହିଁକି ଦେଖାଉଛନ୍ତି ? ରାବଣର ଦଶଟି ମୁଣ୍ଡ କାହିଁକି ରହିଛି ? ଏକଥା କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଜଣାନାହିଁ । ବାବା ହିଁ ଆସି ସାରା ବିଶ୍ୱର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ବଡ଼ ରୁ ବଡ଼ ଅତିଥି ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ଗୁପ୍ତ । ଏହା ମଧ୍ୟ କେବଳ ତମେ ହିଁ ଜାଣିଛ । କିନ୍ତୁ ଜାଣି ମଧ୍ୟ ପୁଣି ଭୁଲିଯାଉଛ । ତାଙ୍କର କେତେ ସମ୍ମାନ ରଖିବା ଦରକାର, ତାଙ୍କୁ କେତେ ମନେ ପକାଇବା ଦରକାର । ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ନିରାକାର, ପରମାତ୍ମା ମଧ୍ୟ ନିରାକାର, ଏଥିରେ ଫଟୋର କିଛି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ତୁମକୁ ଆତ୍ମ ନିଶ୍ଚୟ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ, ଦେହ ଅଭିମାନ ଛାଡ଼ିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତୁମେମାନେ ସର୍ବଦା ଅବିନାଶୀ ଜିନିଷକୁ ଦେଖିବା ଉଚିତ୍ । ତୁମେ ବିନାଶୀ ଶରୀରକୁ କାହିଁକି ଦେଖୁଛ ! ତୁମେ ସର୍ବଦା ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ରୁହ, କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ହିଁ ପରିଶ୍ରମ ରହିଛି । ଯେତେ ଯେତେ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ସେତେ ସେତେ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବ । ବାବା ବହୁତ ସହଜ ଯୋଗ ଅର୍ଥାତ୍ ଯାଦ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଯୋଗ ଅନେକପ୍ରକାରର ରହିଛି । ମନେ ପକାଇବା ଅକ୍ଷର ହିଁ ଯଥାର୍ଥ ଅଟେ । ପରମାତ୍ମା ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାରେ ହିଁ ପରିଶ୍ରମ ରହିଛି । କେହି ଜଣେ ଜଣେ ହିଁ ସତ କହିଥା'ନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ଏତିକି ସମୟ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିଲି । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉ ନାହାଁନ୍ତି ତେଣୁ ଶୁଣାଇବାରେ ଲଜ୍ୟା ଆସୁଛି । ଲେଖୁଛନ୍ତି ସାରା ଦିନ ଭିତରେ ଏକ ଘ□। ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିଲୁ, ତେବେ ଲଜ୍ୟା ଆସିବା ଦରକାର ନା । ଏମିତି ବାବା ଯାହାଙ୍କୁ ଦିନ- ରାତି ମନେ ପକାଇବା ଦରକାର କିନ୍ତୁ ଆମେ କେବଳ ଏକଘ□। ମନେ ପକାଇଛୁ । ଏଥିରେ ଗୁପ୍ତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କୁ ଡ଼ାକୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ସିଏ ବହୁତ ଦୂରରୁ ଆସୁଥିବା ଅତିଥି ହେଲେ ନା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ନୂଆ ଦୁନିଆର ଅତିଥି ହେଉନାହିଁ । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ହିଁ ଆସୁଛି, ଆସି ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା କରୁଛି । ଏକଥା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଅଟେ, ଏହା ମଧ୍ୟ କେହି ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ନୂଆ ଦୁନିଆର ଆୟୁଷ କେତେ କିଛି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ଜ୍ଞାନ ମୁଁ ହିଁ

ଆସି ଦେଉଛି ପୁଣି ଡ୍ରାମାଅନୁସାରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଗୁପ୍ତ ହୋଇଯାଉଛି । ପୁଣି କଳ୍ପପରେ ଏହି ପାର୍ଟର ପୁନରାବୃ□ ହେବ । ମୋତେ ଡ଼ାକୁଛନ୍ତି ଏବଂ ବର୍ଷ- ବର୍ଷ ଧରି ଶିବ ଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କର ବର୍ଷିକିଆ ପାଳନ କରିଥା'ନ୍ତି । ଶିବବାବାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ୧୨ ମାସପରେ ଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରିଥା'ନ୍ତି କିନ୍ତୁ କେବେଠାରୁ ପାଳନ କରିଆସୁଛନ୍ତି, ଏକଥା କାହାକୁ ଜଣାନାହିଁ । କେବଳ କହି ଦେଉଛନ୍ତି ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ହେଲା । କଳିଯୁଗର ଆୟୁଷ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ବୋଲି ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ଏହା ହେଉଛି ୫ହଜାର ବର୍ଷର କଥା । ବାସ୍ତବରେ ଏହି ଦେବତାମାନଙ୍କର ଭାରତରେ ହିଁ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି- ମୁଁ ଭାରତର ବହୁତ ବଡ଼ ଅତିଥି ଅଟେ, ମୋତେ ଅଧାକଳ୍ପରୁ ବହୁତ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେଇ ଆସୁଛ । ଯେତେବେଳେ ବହୁତ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ହେ ପତିତ- ପାବନ ଆସ । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ପତିତ ଦୁନିଆକୁ ଆସିଛି । ସେଥିପାଇଁ ମୋର ରଥ ଦରକାର ନା । ଆତ୍ମା ଅକାଳମୂରତ, ତା'ର ଏହି ଭ୍ରୁକୁଟୀ ସିଂହାସନ ଅଟେ । ବାବା ମଧ୍ୟ ଅକାଳମୂରତ, ଯିଏକି ଏଇ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଭ୍ରୁକୁଟୀ ସିଂହାସନରେ ଆସି ବିରାଜମାନ ହୋଇଛନ୍ତି । ଏହା ବଡ଼ ରମଣୀକ କଥା । ଅନ୍ୟ କେହି ଶୁଣିଲେ ଚକିତ ହୋଇଯିବ । ବ□ମାନ ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ସନ୍ତାନମାନେ, ମୋର ମତରେ ଚାଲ । ଭାବ ଶିବବାବା ମତ ଦେଉଛନ୍ତି, ଶିବବାବା ମୁରଲୀ ଚଲାଉଛନ୍ତି । ଇଏ (ବ୍ରହ୍ମା) କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ମୁରଲୀ ଶୁଣି ପୁଣି ବଜାଇବି । ଶୁଣାଇଲାବାଲା ସିଏ (ଶିବବାବା) ଅଟନ୍ତି ନା । ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ନମ୍ବରୱାନ ପୂଜ୍ୟ ଥିଲେ ପୁଣି ନମ୍ବରୱାନ ପୂଜାରୀ ହେଉଛନ୍ତି । ବ□ମାନ ଇଏ ପରୁଷାର୍ଥୀ ଅଟନ୍ତି । ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ସଦାସର୍ବଦା ବୁଝିବା ଦରକାର— ଆମକୁ ଶିବବାବାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତ ମିଳିଛି । ଯଦି କିଛି ଓଲଟା କଥା ହୋଇଛି ତାକୁ ବାବା ଠିକ୍ କରିଦେବେ । ଯଦି ଏହି ଅତୁଟ ନିଶ୍ଚୟ ଅଛି ସବୁକିଛି ଶିବବାବାଙ୍କର ଦାୟୀତ୍ୱ । ଏହା ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇ ରହିଛି । ବିଘ୍ନ ତ ନିଶ୍ଚିତ ପଡ଼ିବ, ବହୁତ କଡ଼ା- କଡା ବିଘ୍ନ ପଡ଼ିବ । ନିଜର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ବିଘ୍ନ ପଡୁଛି । ତେଣୁ ସର୍ବଦା ଭାବ ଯେ ଶିବବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତେବେ ସ୍ମୃତି ରହିବ । କେତେକ ସନ୍ତାନ ଭାବୁଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମାବାବା ମତ ଦେଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ନୁହେଁ । ଏହା ଶିବବାବାଙ୍କର ହିଁ ଦାୟୀତ୍ୱ ଅଟେ । ଯେହେତୁ ଦେହ-ଅଭିମାନ ଅଛି ତେଣୁ ଘଡି ଘଡି ତାଙ୍କୁ (ବ୍ରହ୍ମାବାବା)ହିଁ ଦେଖି ଚାଲିଛନ୍ତି । ଶିବବାବା କେତେ ବଡ ଅତିଥି ହେଲେ କୌଣସି ରେଳବାଲା ଜାଣିଛନ୍ତି କି । ସେମାନେ ନିରାକାରଙ୍କୁ କେମିତି ଚିହ୍ନିବେ ବା ଜାଣିବେ । ସିଏ (ଶିବବାବା) ତ ରୋଗୀ ହୋଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ତେବେ ରୋଗ ଆଦିର କାରଣ ଯାଙ୍କୁ (ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ) ବତାଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ କ'ଣ ଜାଣିବେ ଯାଙ୍କ ଭିତରେ କିଏ ଅଛନ୍ତି ? ତୁମେ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁସାରେ ଜାଣିଛ । ସିଏ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଏହି ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ଏହି ଦୁଇଜଣ (ବାପଦାଦା) କେତେ ବଡ ଅତିଥି ହୋଇଗଲେ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯାହା କିଛି ହୋଇଛି ଡ୍ରାମାରେ ଆଗରୁ ଅଛି, ମୁଁ ବି ଡ୍ରାମାର ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇଛି । ସବୁ କିଛି ପୂର୍ବରୁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇ ରହିଛି କେହି କିଛି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ମାୟା ମଧ୍ୟ ବଡ ଚାଲାକ । ରାମ ଏବଂ ରାବଣ ଦୁଇଜଣଙ୍କ ପାର୍ଟ ଅଛି । ଡ୍ରାମାରେ ରାବଣ ଚୈତନ୍ୟ ହୋଇଥିଲେ କହିଥା'ନ୍ତା— ମୁଁ ବି ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଆସୁଛି । ଏହା ଦୁଃଖ ଏବଂ ସୁଖର ଖେଳ ଅଟେ । ସୁଖ ଅଛି ନୂଆ ଦୁନିଆରେ, ଦୁଃଖ ଅଛି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ଅଳ୍ପ ମନୁଷ୍ୟ ଏବଂ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ବହୁତ ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ପତିତ-ପାବନ ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଡାକୁଛନ୍ତି ଯେ ଆସି ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ କର କାରଣ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆରେ ବହୁତ ସୁଖ ଥିଲା ଏଥିପାଇଁ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ବାବାଙ୍କୁ ଡାକି ଚାଲିଛନ୍ତି । ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖ ଦେଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ପୁଣି ସେହି ଅଭିନୟର ପୁନରାବୃ□ ହେଉଛି । ଦୁନିଆ କେବେ ସମାପ୍ତ ହୋଇନଥାଏ । ସମାପ୍ତ ହେବା ମଧ୍ୟ ଅସମ୍ଭବ । ସମୁଦ୍ର ବି ଏହି ଦୁନିଆରେ ଅଛି ନା । ଏହା ତୃତୀୟ ମହଲା ଅଟେ ନା । କହୁଛନ୍ତି ଜଳମୟ, ପାଣି-ପାଣି ହୋଇଯାଉଛି ପୁଣି ବି ପୃଥିବୀ ଚଟାଣ ଅଟେ ନା । ପାଣି ବି ତ ଅଛି ନା । ପୃଥିବୀ ଚଟାଣ କେବେ ବିନାଶ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଜଳ ବି ଏହି ଚଟାଣରେ ଥାଏ । ଦ୍ୱିତୀୟ ଏବଂ ପ୍ରଥମ ମହଲାରେ, ଅଥବା ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକ ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମଲୋକ ତ ଜଳ ନଥାଏ । ଏହା ବେହଦ ସୃଷ୍ଟିର ତିନୋଟି ଚଟାଣ ଅଟେ, ଯାହାକୁ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଏହି ଖୁସିର କଥା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଖୁସିରେ ଶୁଣାଇବାର ଅଛି । ଯିଏ ପୁରା ପାସ ହୋଇଥାଏ ତାଙ୍କର ହିଁ ଅତିନ୍ଦ୍ରିୟ ସୁଖର ଗାୟନ ହୋଇଥାଏ । ଯେଉଁମାନେ ରାତିଦିନ ସେବାରେ ତତ୍ପର ରହିଥା'ନ୍ତି, କେବଳ ସେବା ହିଁ କରି

ଚାଲିଥା'ନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଖୁସି ହୋଇଥାଏ । ଏପରି ବି ଦିନ ଆସିଥାଏ ଯାହାକି ମନୁଷ୍ୟ ରାତ୍ରିରେ ମଧ୍ୟ ଅନିଦ୍ରା ଥାଏ କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମା ଥକିଯାଉଥିବାରୁ ତାକୁ ଶୋଇବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଆତ୍ମା ଶୋଇଯିବାରୁ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ଶୋଇଯାଇଥାଏ । ଆତ୍ମା ଯଦି ଶୋଇବ ନାହିଁ ତେବେ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ଶୋଇବ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ହିଁ ଥକିଯାଏ । ଆଜି ମୁଁ ଥକିପଡିଛି— ଏକଥା କିଏ କହୁଛି ? ଆତ୍ମା । ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ, ଏଥିରେ ହିଁ ପରିଶ୍ରମ ରହିଛି । ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରୁନାହଁ, ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ରହୁନାହଁ, ତେବେ ଏହାର ଅର୍ଥ ଦେହର ସମ୍ବନ୍ଧୀ ସ୍ମୃତିରେ ଆସିଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଖାଲି ହାତରେ ଆସିଥିଲ ପୁଣି ଖାଲି ହାତରେ ଫେରିଯିବ । ସେଥିପାଇଁ ଏହି ଦେହର ସମ୍ବନ୍ଧ ସବୁ ଭୁଲିଯାଅ । ଏହି ଶରୀରରେ ରହି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ସ୍ପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବ । ବାବା କେତେ କ୍ଷମତାସମ୍ପନ୍ନ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ତୁମମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଗରିବମାନଙ୍କର ରକ୍ଷକ, ସମସ୍ତେ ସାଧାରଣ ଅଟନ୍ତି । ପତିତ-ପାବନ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି, ଏକଥା ଯଦି ସମସ୍ତେ ଜାଣିଯିବେ ତେବେ ଜଣାନାହିଁ କେତେ ଭିଡ ହୋଇଯିବ । ବଡ-ବଡ ଲୋକ ଆସିଲେ କେତେ ଭିଡ ହୋଇଯାଏ । ତେବେ ଡ୍ରାମାରେ ବାବାଙ୍କର ତାଙ୍କର ଅଭିନୟ ଗୁପ୍ତ ରହିବାର ଅଛି । ଆଗକୁ ଗଲେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରଭାବ ପଡିବ ଏବଂ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ସମସ୍ତେ କ'ଣ ମିଶିପାରିବେ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି ନା ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ମିଳିଯିବ । ବାକି ପହଞ୍ଚିପାରିବେ ନାହିଁ । ଯେପରି ବନ୍ଧନରେ ଥିବା ପିଲାମାନେ ମିଶିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି, କେତେ ଅତ୍ୟାଚାର ସହନ କରୁଛନ୍ତି । ବିକାରକୁ ଛାଡିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ସୃଷ୍ଟି କିପରି ଚାଲିବ ? ଆରେ ସୃଷ୍ଟିର ବୋଝ ବାବାଙ୍କ ଉପରେ ଅଛି ନା ତୁମ ଉପରେ ? ଯଦି ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିଯିବେ ତେବେ ଏପରି ପ୍ରଶ୍ନ କରିବେ ନାହିଁ । କୁହ, ପ୍ରଥମେ ବାବାଙ୍କୁ ତ ଜାଣ ପୁଣି ତୁମେ ସବୁ କିଛି ଜାଣିଯିବ । ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଯୁକ୍ତି ଦରକାର । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) ସର୍ବଦା ସର୍ବୋଚ୍ଚ କ୍ଷମତାସମ୍ପନ୍ନ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ବିନାଶୀ ଶରୀରକୁ ନଦେଖି ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାର ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ । ଯୋଗର ଠିକ୍ ଠିକ୍ ଚାର୍ଟର ରଖିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଦିନ-ରାତି ସେବାରେ ତତ୍ପର ରହି ଅପାର ଖୁସିରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ତିନିଲୋକର ରହସ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଖୁସି ଖୁସିରେ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଶିବବାବା ଯେଉଁ ଶ୍ରୀମତ ଦେଉଛନ୍ତି ସେଥିରେ ଅତୁଟ ନିଶ୍ଚୟ ରଖି ଚାଲିବାକୁ ହେବ, ଯଦି କୌଣସି ବି ବିଘ୍ନ ଆସିଯାଏ ତେବେ ଡରିବାର ନାହିଁ । ସ୍ୱୟଂ ବାବା ଆମର ଦାୟିତ୍ୱ ବହନ କରିଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ କୌଣସି ସଂଶୟ ଆଣିବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ସମୟ ଏବଂ ସଂକଳ୍ପକୁ ସେବାରେ ଅର୍ପଣ କରୁଥିବା ମାଷ୍ଟର ବିଧାତା, ବରଦାତା ହୁଅ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଛୋଟ ଛୋଟ କଥା ଉପରେ, ଶରୀର ଉପରେ, ମନ ଉପରେ, ସାଧନ ବା ସୁବିଧା ଗୁଡିକ ଉପରେ, ସମ୍ବନ୍ଧ ରକ୍ଷା କରିବା ଉପରେ, ସମୟ ଏବଂ ସଂକଳ୍ପ ଲଗାଇବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଏଗୁଡିକୁ ସେବାରେ ଅର୍ପଣ କର । ଏହାର ସମର୍ପଣ ସମାରୋହ ପାଳନ କର । ପ୍ରତି ନିଃଶ୍ୱାସରେ ସେବାର ଲଗନ ରହିଥାଉ ଏବଂ ସଦାସର୍ବଦା ସେବାରେ ମଗ୍ନ ରହିଥାଅ । ସେବାରେ ଲାଗି ରହିବା ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱଉନ୍ନତି ଆପେ ଆପେ ଉପହାର ରୂପରେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । କାରଣ ବିଶ୍ୱ କଲ୍ୟାଣ ଭିତରେ ସ୍ୱ କଲ୍ୟାଣ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ସେଥିପାଇଁ ନିରନ୍ତର ମହାଦାନୀ, ମାଷ୍ଟର ବିଧାତା ଏବଂ ବରଦାତା ହୁଅ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ନିଜର ଇଚ୍ଛାଗୁଡିକୁ କମ୍ କରିଦିଅ ତେବେ ସମସ୍ୟା ଗୁଡିକ କମ୍ ହୋଇଯିବ ।